

Література

Большаков А. А. За столпами Геракла. Канарские острова. М.: Наука, 1988. 174 с.

Борсуковская Г. В. Деятельность католических миссионеров в XV в. на Канарских островах в контексте начала европейской колониальной экспансии // Гуманитарное пространство. Вып. 10. № 6. М.: Международная академия образования, 2021. С. 737-750

Грин Л. Острова не тронутые временем. М.: Наука, 1972. 319 с.

Канарец или Книга о завоевании Канарских островов и обращении их жителей в христианскую веру Жаном де Бетанкурмом. М.: ИД ГУ ВШЭ, 2009. 281, 3 с.

Acosta J. J. S., Lorenzo F. R., Padron C. L. Q. Popular historia de Canarias. Conquista y colonizacion. Santa Cruz de Tenerife: Enero, 1988. 116 p.

Galindo J. de A. Historia de la Conquista de las siete islas de Gran Canaria. Santa Cruz de Tenerife: Imprenta Valentin Sanz, 1962. 261 p.

Fernandez-Armesto F. Before Columbus: Exploration and colonization from the Meduterranian to Atlantic, 1229-1492. Houndmills-London: Macmillan education, 1987. X, 283 p.

Perez G. S. Encuentros y transformaciones en la construcción histórica de las Antillas y las Islas Canarias. Siglos XV-XVII // Anuario de Estudios Atlánticos. № 53. : Cabildo de Gran Canaria, 2007. P. 57-97

Пиріг Ігор Володимирович

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри криміналістики та
домедичної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

УЧАСТЬ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА У ПРОТИДІІ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Криміногенна ситуація в Україні на сьогодні залишається складною. Окрім кримінальних правопорушень загальнокримінальної спрямованості, кількість яких не зменшилась, додалися нові види правопорушень. За даними Офісу Генерального прокурора за період повномасштабного вторгнення Російської Федерації станом на 18.10.2022 року зареєстровано 40601 воєнних та 18020 злочинів проти національної безпеки [1]. Зважаючи на це, протидія злочинності є на сьогодні актуальним та одним з основних завдань, перш за все, правоохоронних органів.

Однак, зусилля державних органів у напрямку протидії злочинності в умовах війни не будуть мати належного ефекту без підтримки громадянського

суспільства та його активної участі у подоланні зазначених негативних явищ. Зосередимо увагу на основних формах та методах участі громадянського суспільства у протидії злочинності. В науці існує багато визначень поняття «громадянського суспільства», що, на наш погляд, не мають принципової різниці за змістом. При визначенні цього поняття ми будемо спиратись на дефініцію, надану І. А. Сердюком, який визначив «громадянське суспільство»: як «сукупність позадержавних, позаполітичних відносин (економічних, соціальних, культурних, моральних, духовних, корпоративних, сімейних, релігійних), що складаються між вільними та рівноправними людьми й їх об'єднаннями, котрі прямо чи опосередковано здійснюють установчу та контрольну функції щодо формування й діяльності органів публічної влади, і яким соціальна, правова держава забезпечує юридичні можливості бути власником, брати активну участь у політичному житті, а також надання матеріальної допомоги тим громадянам, кому вона необхідна» [2, с. 53].

Основними формами запобіжної діяльності правоохоронних органів є: повна реєстрація і своєчасне розкриття злочинів, а також розшук злочинців; ведення справ запобіжного обліку на осіб, схильних до вчинення злочинів та інших правопорушень; індивідуальні бесіди з особами, схильними до правопорушень; вжиття необхідних заходів до осіб, схильних до правопорушень (запобігання, штраф, адмінарешт, конфіскація, позбавлення прав, направлення на примусове лікування, встановлення адміністративного нагляду, притягнення до кримінальної відповідальності); проведення різноманітних рейдів з метою затримання правопорушників; виявлення причин і умов злочинності та їх усунення; розробка комплексних планів профілактики злочинності на території обслуговування; інформування державних органів про стан злочинності, причини та умови, що її детермінують; координація діяльності і надання методичної допомоги громадським формуванням у профілактиці злочинів; проведення правової пропаганди серед населення [4, с. 203]. Безумовно, громадянське суспільство не може виконувати аналогічні функції. Оптимальним варіантом співвідношення функцій правової держави і громадянського суспільства взагалі є їх конструктивна взаємодія [5, с. 139].

Громадянське суспільство може як сприяти протидії вчиненню кримінальних правопорушень, так і протидіяти розслідуванню. Діям громадськості щодо протидії розслідуванню приділено увагу у дослідженні В. М. Плетенця. На думку вченого, особи, які володіють впливом на суспільну думку (засоби масової інформації, фонди, організації, громадські діячі, служителі церкви, активісти, блогери та інші), можуть суттєво ускладнити діяльність уповноважених осіб під час досудового розслідування [6, с. 115-117].

Громадянське суспільство, на наш погляд, може сприяти подоланню вчиненню кримінальних правопорушень наступними способами. Перша група полягає у сукупності дій, що проводяться у тісній взаємодії та координації з правоохоронними органами. До них можна віднести: безпосереднє виявлення громадянами окремих осіб або груп з антисуспільною поведінкою, схильних до вчинення протиправних дій та сповіщення про них правоохоронним органам; надання інформації у правоохоронні органи щодо виявлених вчинених злочинів

або тих, що готуються та їх учасників; затримання особи, яка вчинила правопорушення та доставлення її в органи поліції; роз'яснення з боку громадських організацій неможливості порушення законодавчих норм, пропаганда здорового образу життя, духовних цінностей суспільства тощо шляхом систематичного поширення інформації через пресу, телебачення, інтернет з метою формування ідеологічної, політичної, економічної свідомості людей; індивідуальна профілактика протиправної поведінки на рівні формування особистості в сім'ї, що може виникнути через порушення цілісності сімейного осередка (сім'ї за відсутності одного з батьків), порушення соціальних стосунків між членами сім'ї (сварки, брехня, грубі стосунки, ворожнеча, вживання ненормативної лексики тощо), наявність у сім'ї антисуспільних проявів (пияцтво, вживання наркотиків, насильство, моральна розбещеність тощо) та інше. Зазначена група способів протидії злочинності з боку громадянського суспільства є такою, що відповідає європейським та світовим нормам.

Однак останнім часом спостерігається діяльність громадянського суспільства, що, на нашу думку, багато в чому пов'язана з соціально-політичною ситуацією в країні та воєнним станом. Мова йде про окремі прояви активності громадськості, що виходять за межі законних дій, але на їх думку, є дієвими та можуть призвести до бажаних результатів в умовах певної бездіяльності правоохоронних органів. Так, починаючи з 2014 року поширення набуло такі форми протидії вчиненню злочинів в сфері службової діяльності, незаконному збагаченню тощо, як обливання «підозрюваних» різними рідинами: розчином йоду, зеленки, кислотами, лугами, фарбами, обсипання борошном, вкидання в сміттєві баки, підпалювання шин та ін. Оскільки такі дії сприймалися позитивно більшістю громадськості та не мали належної правової оцінки з боку поліції, їх почали сприймати як волевиявлення суспільства, хоча нічого спільного з поняттям правової демократичної держави, вони не мали.

З початком повномасштабного вторгнення Російської Федерації на тимчасово окупованих територіях спостерігались випадки грабежів з боку мирного населення напівзруйнованих магазинів, офісів, квартир. Для запобігання такої протиправної діяльності та за фактичної відсутності поліції представники громадськості об'єднувались у групи для патрулювання території. Наслідком діяльності таких груп часто ставали побиття так званих «мародерів», прив'язування їх липкою стрічкою до стовпів, дерев. Зрозуміло, що така діяльність з протидії злочинності не може сприйматись позитивно у демократичній країні з європейськими ціннісними орієнтирами. Дійсним волевиявленням громадської думки та протидією вчиненню кримінальних правопорушень проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку були і є відкриті виступи та демонстрації на тимчасово окупованій території громадян України, які, незважаючи на погрози загарбників, зупиняють їх та наближають перемогу українського народу.

Література:

1. Злочини, вчинені в період повномасштабного вторгнення РФ станом на 18.10.2022 р. Офіс Генерального прокурора. URL: <https://gp.gov.ua/>
2. Сердюк І. А. Методологічний аналіз інтерпретацій поняття «громадянське суспільство». *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2014. № 2. С. 49-54.
3. Кримінологія і профілактика злочинів: курс лекцій. у 2 кн. Особлива частина. Александров Ю. В., Гаврилишин А. П., Джужа О. М. та ін. Київ: Нац. акад. внутр. справ України, 2000. 201 с.
4. Кримінологія : підручник / О. М. Джужа, В. В. Василевич, В. В. Черней, С. С. Чернявський та ін. ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. В. В. Чернея ; за наук. ред. д-ра юрид. наук, проф. О. М. Джужі. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2020. 612 с.
5. Теорія держави і права : підруч. / кол. авт. ; кер. авт. кол. канд. юрид. наук, проф. Ю.А. Ведерніков. 3-є вид. перероб. і доп. Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2017 ; Ліра ЛТД. 480 с.
6. Плетенець В. М. Теоретичні та праксеологічні засади подолання протидії осудовому розслідуванню : монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2020. 424 с.

Цубенко Валерія Леонідівна

доктор історичних наук, професор,

Одеська державна академія будівництва
та архітектури

ГЕНДЕРНИЙ ФАКТОР У СИСТЕМІ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ ДИПЛОМАТИЧНОЇ СЛУЖБИ

Одним із визначальних пріоритетів становлення України як демократичної держави є недопущення гендерної дискримінації у суспільстві. Переоцінка цінностей, що відбувається в Україні орієнтує на встановлення єдиних загальнолюдських принципів і стандартів, потребує забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків у суспільстві. В контексті принципу рівності ми маємо на меті розглянути гендерну рівність жінок стосовно їх участі в дипломатичному житті держави і гендерний фактор як ціннісний вимір і вплив на кадрову політику дипломатичної служби України. На сучасному етапі науковим пошукам щодо проблематики прав людини, принципу рівності та гендеру, кадрової політики дипломатичної служби України присвячені праці таких вчених, як А. Чабан, Н. Діденко, Ю. Битяк, Н. Оніщенко, Р. Палагусинець, М. Окладна, С. Федчишин, В. Циватий, Г. Атаманчук, К. Буряченко, О. Уварова та ін. Наразі у літературі не знайшло достатнього висвітлення питання про дотримання гендерної рівності дипломатичної служби